

Sygn. akt III KK 288/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

Protokolant Jolanta Włostowska

w sprawie **P. B. i I. Ł.**

skazanych z art. 279 § 1 i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 25 września 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Rejonowego w E.

z dnia 22 maja 2014 r.

**uchyla wyrok w zaskarżonej części orzeczenia o karach
wymierzonych P. B. i I. Ł. i sprawę w tym zakresie przekazuje
Sądowi Rejonowemu w E. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Prokurator Generalny zaskarżył kasacją, wniesioną na korzyść P. B. i I. Ł., prawomocny wyrok Sądu Rejonowego w E. z dnia 22 maja 2014 r. – w części orzeczenia o karze. W skardze tej zarzucił temu orzeczeniu

„rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego i materialnego, tj. art. 343 § 1 i 6 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. polegające na uwzględnieniu dołączonego do aktu oskarżenia wniosku prokuratora o skazanie P. B. i I. Ł. bez przeprowadzenia rozprawy, zmodyfikowanego następnie przez prokuratora na posiedzeniu i zaakceptowanego przez obu oskarżonych i ich obrońcę i wymierzenie im kar łącznych za zbiegające się przestępstwa w wysokości po 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres 5 lat próby, podczas gdy obaj oskarżeni w zgłoszonym uprzednio wniosku zaakceptowanym przez prokuratora zaproponowali wymierzenie im kar łącznych w wymiarze po 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres 4 lat”. Na podstawie tak sformułowanego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części orzeczenia o karze i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w E.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzut kasacji jest w stopniu oczywistym zasadny, co potwierdza stwierdzony stan sprawy.

Mianowicie, Prokurator Rejonowy skierował do Sądu Rejonowego w E. akt oskarżenia przeciwko P. B. i I. Ł., zarzucając im wspólne i w porozumieniu popełnienie dwóch kradzieży oraz pięciu kradzieży z włamaniem. Do aktu oskarżenia prokurator dołączył, w trybie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o wydanie wobec oskarżonych wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie oskarżonym uzgodnionych z nimi (takich samych) kar jednostkowych za poszczególne, ujęte w ciągu przestępstwa oraz orzeczenie, na podstawie art. 91 § 2 k.k., kar łącznych w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres 4 lat, z oddaniem oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i zobowiązaniem ich do kontynuowania nauki, nadto orzeczenie wobec każdego z oskarżonych, na podstawie art. 46 § 1 k.k.,

obowiązku naprawienia szkody przez zapłatę kwoty 125 zł na rzecz W. S. oraz kwoty 1 650 zł na rzecz B. C.

W dniu 22 maja 2014 r. Sąd Rejonowy przeprowadził w przedmiocie opisanego wniosku posiedzenie, w trakcie którego prokurator wniosek ten zmodyfikował, uzupełniając go o zobowiązanie oskarżonych do naprawienia, na podstawie art. 46 § 1 k.k., szkody także na rzecz M. C. Tak uzupełniony wniosek został zaakceptowany przez obrońcę oskarżonych, który przedłożył ich pisemne oświadczenia o zgodzie na tę modyfikację.

Na powyższym posiedzeniu Sąd Rejonowy, orzekając w trybie art. 343 § 1 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., wydał wyrok skazujący P. B. i I. Ł. za popełnienie zarzucanych im czynów. Porównanie jego treści z treścią złożonego wniosku o wydanie wyroku bez przeprowadzenia rozprawy przekonuje, że Sąd Rejonowy orzekł wobec oskarżonych kary jednostkowe i kary łączne oraz środki karne i probacyjne, a także dozór – zgodnie z rozpoznawanym na posiedzeniu wnioskiem. Orzekł natomiast odmiennie co do długości okresu próby warunkowego zawieszenia wymierzonych obu oskarżonym kar łącznych pozbawienia wolności, określając okres 5-letni w miejsce uzgodnionego między stronami okresu 4-letniego.

W powyższej sytuacji trafnie podnosi Prokurator Generalny, że opisany wyrok, we wskazanej części orzeczenia o karze, został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa wskazanych w zarzucie kasacji. Z treści art. 343 § 1 i 6 k.p.k. jednoznacznie bowiem wynika, że w wypadku uwzględnienia przez sąd wniosku złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., jego obowiązkiem jest wydanie wyroku zgodnego z tym wnioskiem. Nie jest zatem możliwe żadne odstępstwo w treści rozstrzygnięcia od treści przyjętego między prokuratorem a oskarżonym porozumienia co do wymiaru kary i środków karnych, stanowiącego o istocie trybu konsensualnego, uregulowanego w wymienionych przepisach, przy czym niezbędne jest podkreślenie, że złożony wniosek podlega kontroli sądu tak pod względem faktycznym i prawnym, jak i w zakresie proponowanego rozmiaru represji karnej. Ukształtowane stanowisko Sądu Najwyższego (także judykaty przywołane w kasacji) przekonuje, że uznanie przez sąd za niezbędną korekty wniosku w jakimkolwiek zakresie – również w zakresie długości okresu probacji,

wymaga bądź uprzedniego przeprowadzenia stosownych uzgodnień między stronami, bądź skierowania sprawy do rozpoznania na zasadach ogólnych, jak stanowi przepis art. 343 § 7 k.p.k. Odmienne w tym przedmiocie postąpienie Sadu Rejonowego w niniejszej sprawie (zapewne wynikające z przeoczenia), świadczy więc o opisywanej wadliwości zaskarżonego kasacją wyroku.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że omawiane uchybienie miało istotny, niekorzystny dla oskarżonych wpływ na treść wyroku we wskazanej części orzeczenia o karze, skoro wyznaczony w wyroku okres probacji, jest dłuższy od wnioskowanego. Rozstrzygnięcie to nie tylko zwiększa dolegliwość wynikającą z wymierzenia kary, ale również rodzi konsekwencje na przyszłość, choćby co do późniejszego czasu zatarcia skazania.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy podzielił przedłożony w kasacji wniosek o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie jej w tym zakresie do ponownego rozpoznania – w celu naprawienia omówionej powyżej wady orzeczenia.

Uwzględniając zatem kasację w trybie określonym przepisem art. 535 § 5 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.